ואינן מטמאין למתים ואינן נושאין נשים בין

כשרות בין פסולות הגדילו התערובות

ושחררו זה את זה נושאין נשים ראויות

לכהונה ואינן מטמאין למתים ואם נטמאו

אינן סופגין הארבעים ואינן אוכלין בתרומה

ואם אכלו האינן משלמין קרן וחומש ואינן

חולקין על הגורן ומוכרין את התרומה והדמים

שלהן ואיגן חולקין בקדשי המקדש ואין

נותנים להם קדשים ואין מוציאין שלהם

מידיהם ופטורין מן הזרוע ומן הלחיים ומן

הקיבה ובכורו יהא רועה עד שיסתאב

ונותנין עליו חומרי כהנים וחומרי ישראלים:

גמ' מתו הכשרים וכו': אלא הגך משום

דאיערוב להו הוו להו פסולין א"ר פפא

אימא ומתו הודאין: לבני הכלה אחד חולץ

וכו': ידוקא מיחלץ והדר יבומי אבל יבומי

ברישא לא דקפגע ביבמה לשוק: כהנת

שנתערב וכו': חלק אחד פשיטא אימא

חלק כאחד תנן כמ"ד אין חולקין תרומה

לעבר אא"כ רבו עמו דתניא יאין חולקין

תרומה לעבד אא"כ רבו עמו דברי ר' יהודה

ר' יוםי אומר יכול שיאמר אם כהן אני תנו

לי בשביל עצמי ואם עבד כהן אני תנו לי

בשביל רבי במקומו של ר' יהודה היו מעלין

מתרומה ליוחסין במקומו של ר' יוםי לא

היו מעלין מתרומה ליוחסין תניא יאמר רבי

אלעזר בר צדוק מימי לא העדתי אלא עדות

אחד והעלו עבד לכהונה על פי העלו ס"ד

הקב"ה אין הקב"ה של צדיקים אין הקב"ה 🕫

מביא תקלה על ידן צדיקים עצמן לא

כ"ש אלא אימא בקשו להעלות עבר

לכהונה על פי חזא באתריה דר' יוםי ואזל

ואסהיד באתריה דרבי יהודה ת"ר יאעשרה

אין חולקין להם תרומה בבית הגרנות ואלו

הן חרש שומה וקמן מוממום ואנדרוגינום

והעבד והאשה והערל והממא ונושא

אשה שאינה הוגנת לו וכולן משגרין להם

לבתיהם חוץ מטמא ונושא אשה שאינה

הוגנת לו בשלמא יחרש שומה וקמן לאו

בני דיעה נינהו מוממום ואנדרוגינום נמי

ל) [ע' תוספות כתובות ל: סד"ה זר שאכלו, ב) ולעיל

לח: לקמן ק:], ג) כתובות

כת: ותוספ׳ פי״בו, ד) ושם ע"ש], ה) חולין ה: ו. ו. [כתובות כח: גיטין 1.], [תוספ" סוף פ"י

לתכומות]. ז) וחגיגה ב:

לננו ומותן, זו נמהיגם כ. גיטין כג. ערכין ה: מנחות לג.], ה) ס"א אין זה,

ט) [דברים יח], י) [במדבר

ב) נוכנים יתון, א נכתדבר ית], ק. (כתדבר ית], ט בת"ם אין זה, מ) [חולין

ו.ו. () ועי היטב מום

ס) וועי׳ היטב תוס׳ שבת

וערי היטב חוס׳ שבת
 יב: ד״ה רבי נתן וחוס׳
 פסחים קו: ד״ה אישתלי
 וחוס׳ גיטין ז. ד״ה השתל
 וחוס׳ חולין ה: ד״ה
 לדיקים), ע) [כדאמר בחולין

כל:],

מוסף רש"י

י ושחררו זה את זה. כל אחד ואחד כותב אם אני הרב ואתה העבד הרי אתה שניהו בבת ישראל ותמורה ח. ושם הגירסא משחררים זה את זה וכ"ה בגיטין מב:). זה את זה וכ"ה בגיטין מבי.
אימא חלק כאחד.
כלומר כשטניהן בימד
ניתנין להן תרותה בבימ הגרטת אבל לאמד אין
המנין עד שיבא חבירו
דשמא זה הוא העבד
דשמא זה הוא העבד (תמורה ח.). במקומו של ר' יהודה היו מעלין מתרומה ליוחסין. משוס הכי אמר אין חולקין (כתובות כח:). השתא (כתובות כח:). השתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה לכל האסול לה (חולין ה:). חזא באתריה דר' יוסי. חזא באתריה דר' יוסי. שחלקו לו תרומה כגורן, ואסהיד באתריה דר' יהודה. ושס לל חולקין תרומה לעכדי כהניס (כתובות בח:. וכולן משגרין להם לבתיהם. משגו ין להם לבוניהם. בבית הגרנות אין חולקין להם שבזיון תרומה הוא שאין כל רואיו יודעים בו שהוא בקי לשומרה, אבל לביתן משגרין להם הבקיאים ומכירים בהם

סופגין את הארבעים כדקתני בסיפא ואי משום דתנן

וארגן חולקין על הגורן. ואפיי יבאו שניהם על הגורן ויתנו אם כהן אני תנו לי בשבילי ואם חברי כהן תנו לי בשבילו אפ״ה אין חולקין כיון דאין אוכלין דלמא אתי לידי תקלה: ראין מוציאין. פירש בקונטרס בל״א אם היו חייבין עולה או חטאת ואשם אין כופין אותם לתתם לאנשי משמר להיות עבודתם ועורם שלהם דכל חד אמר אנא כהן אנא וכהן (כ) יקריב בכל שעה שירצה ואפיי במשמר שאין שלו אלא או יקריבו להם קרבנות ויחזרו להם הבשר ויתנו לכל מי שירצו או אלו יעשו שליח כל כהן שירצו להקריב בקרבן והקשה על זה בקונט׳ דהא אמרינן בהגחל קמא (ב"ק דף קי. ושם) דהיכא דלא מצי עביד עבודה שליח נמי לא מלי משוי ואר"י דאין זה קושיא דשאני הכא אם יצא אליהו ויאמר שהוא כהן היה ראוי לעבוד עבודה כמו חולה וזקן שנותן לאיזה משמר שירלה הואיל וע"י הדחק ראוי לעבודה כדמפרש בהגחל (שם) וכן מלא ה"ר אלחנן בהדיא בירושלמי דקאמר היה זקן או חולה נותנה לכל משמר שירנה היה טמא ובעל מום נותנה לאותו משמר ומסיק דהתערובו׳ עבדינן להו כחולה וזקן דתנינן אין מוליאין שלהן מידיהם ועל לשון שני שפי׳ ואין נותנין להם קדשים בבכור וחרמים קאמר קשה לר"י מדתני בערכין (דף כט.) חרמי כהנים עד שלא באו ליד כהן הרי הם כהקדש משבאו ליד כהן הרי הן חולין לכל דבריהם ח"כ חיך מניחין חותם בידם ואמר ר"י שיתנו זה לזה ויתנו ביניהס: חלק אחד פשימא. פיי פשיטא שאין להס אלא חלק אחד: ואם עבר כהן אני תנו לי בשביל

מ"מ לריכין להפריש משום כפרה:

דבי. הק' ה"ר אלחנן למ"ד לקמן אין חולקין תרומה לאשה משום גרושה ה"נ גבי עבד ניחוש שמא ישאל לאחר שנשתחרר העבד ואמר ר"י דאין לחוש לכך שלא יחזיק עלמו בעבד והא נמי לא חיישינן שמא ימכרנו רבו לישראל וישאל דכיוו

דמזונותיו על רבו לא יהא חוטא ולא לו אך קשה דמסקינן בפ"ק דגיטין (דף יב. ושם) שיכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך ואמאי לא חיישינן שמא ישאל אז כיון שאין רבו מפרנסו ושמא הא לא שכיחי:

ם"ד השתא בהמתן של צדיקים. נראה דל"ג ליה דלא שייך הך פירכא אלא במקום שהחכם עלמו נכשל באכילת איסור ואין להאריך כאום:

ראלו הן חש"ו. היינו דוקה בקטן שחינו יודע לישה כפיו דבסוף לולב הגזול (סוכה מב. ושם) תניא יודע לישא את כפיו חולקין לו תרומה ואקטן קאי התם (ג) קטן היודע לישא את כפיו עולה עם הגדולים אבל בפני עלמו עד שיביא ב׳ שערות כדאמר בפ״ג דמגילה (דף כד. ושם) לישא בקביעות עד שיתמלא זקנוש:

לן משגרין לבתיהן. וא"ת ולמה משגרין לחרש ושוטה והלא לא ישמרוה בטהרה וי"ל שיש להן אפוטרופום בבתיהן ומ"מ אין חולקין להם פן יבאו לחלק אפילו אין להם אפוטרופום:

בא א מיי פייב מהלי ואינן משמאין למתים. חימה לר"י דאמאי לא קתני נמי ואין בין נשרות. משום עבד: בין פסולות. כגון שפחה משום כהן: תרומות הלי כנ: הראויום לכהונה. ולא גרושה וחלוצה משום כהן: אין סופגין כו'. בסיפא לא חש לשנותו הא קתני ואין מטמאין למתים ואע"ג דתנא דכל חד אמר אנא לאו כהן אנא ש (והתראת ספק היא): אין משלמין. בסיפא: ואם אבדו אין משדמין קרן וחומש. נהי דאין משלמין דכל חד אמר אנא כהן: ואין חולקין על הגורן. אין נותנין להם

תרומה על הגורן שהמשוחרר ישראל הוא: ומוכרין את התרומה. תרומת תבוחתן כשמפרישין חותה חין לריכין לתתה לכהן דכל חד אמר לכהן אייתי ראיה דלאו כהן אנא ושקול ומ"מ לאוכלה א"א אלא מוכרין אותה לכהנים והדמים שלהן: ה"ג ואין חולקין בקדשי המקדש. כגון עורות קדשים: וחין נותנין להם קדשים. להקריב: ואין מוליאין שלהן מידם. אם היו חייבין חטאת או אשם או עולה אין כופין אותם לתתן לאנשי משמר ולהיות עבודתם ועורם לחנשי משמר דכל חד אמר אנא כהן ותניא (ב"ק דף קט:) מנין לכהן שבא ומקריב קרבנותיו כל שעה שירלה ואפילו במשמר שאין שלו ת"ל ובא בכל אות נפשו ושרתש ומנין שעבודתם ועורם שלו מ"ל ואיש את קדשיו לו יהיוי ותערובות הללו הואיל והאחד מהן כהן אין ב"ד יכולין להוליא מידן בעל כרחם ולתתם לאנשי משמר אלא יקריבו קרבנותיהן ויחזרו להן הבשר והעור ויתנום לכל מי שירצו או הללו יעשו שליח כל כהן שירצו להקריב את קרבנס או ישהו את קרבנס עד שיתרנו הם לתתן לאנשי משמר: לשון אחר ועיקר ואין נותנים להם קדשים. בבכור וחרמים קאמר. ואין מוליאין את שלהם מידם דאמר אנא כהן וגבי חרמים נמי תנן (ערכין דף כח.) הכהנים אין מחרימין שהחרמים שלהן. והדר אורי מאי העביד בבכור שלו ירעה עד שיסתאב ולא יקריבנו תם דא"כ לא יאכל את בשרו שהמקריב יעכבנו. וללשון ראשון קשה לי דאמרינן בהגחל (ב"ק דף קי.) דהיכא דלא מלי עביד עבודה שליח נמי לא מלי משוי: ובכורו ירעה עד שיסתחב. אפי׳ בומן הבית דהא לא מלי למכפינהו למיתן לכהנים לאקרובי ולאכול את בשרו ואינהו נמי לא מצו למיתביה לכהן ולהחזיר להן הבשר דבכור תם אינו נאכל אלא לכהנים דכתיב ביה י ובשרם יהיה לך כחזה התנופה בבכורות פרק עד כמה (דף כת.) הילכך ירעה עד

בריה שיסתאב ומותר לשוחטו במדינה ויאכלוהו הם דבכור בעל מום אין בו משום זרות אלא משום גזל דמתנות כהונה והכא גזל ליכא דהמוליא מחבירו עליו הראייה: חומרי ישראלים וחומרי כהנים. מפרש בגמרא [ק.]: גבו 0 (חלק א' **ס"ד.** חלק אחד משמע של כל אחד): **חלק כאחד.** אם באו שניהם על הגורן נותנים להם אבל זה בלא זה אין חולקין להם דקסבר אין חולקין תרומה לעבד אא"כ רבו עמו דלמא אתי לאסוקי ליוחסין דסברי כהן הוא: אם כהן אני כו'. אספק כהן וספק עבד קאי כי מתניתין: היו מעלין מתרומה ליוחסין. לאו מאכילתה אלא מחלוקה הלכך אין חולקין לו דלא ליתי לאסוקי ליוחסין: בהמחן של לדיקים. חמורו של רבי פנחם בן יאירש: עשרה אין חולקין. כולהו מפרש טעמא: והאשה. אשת כהן: והערל. כהן שמתו אחיו מחמת מילה: שאינה הוגנת. פסולה לכהונה: משגרין להן לבסיהן. ואוכלין וערל שאסור לאכול מאכיל לנשיו ועבדיו: חוץ מטמא כו'. לקמיה [ק.] מפרש: דלאו בני דיעה נינהו. וזילותא דתרומה לחלק להן בגורן לעין כל:

הגהות הב"ח (A) גם' העלו ק"ד (השתם וכוי לא כל שכן) תא"מ וכיי ב התוס' לא גרסי ליה: (ב) תוס' ד"ה ולין וכוי וכהן מקריב בכל שעה וכו' קרבנותיהן ויחזרו: (ג) ד"ה ואלו הן וכו' קאי התם הס"ד והשאר הוא